

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

IX. In Domin. IV. Post Epiphan. Ecce motus magnus factus est in mari.
Matth 8 24 Arg. Sortes jaciuntur in authorem tempestatis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO IX.

IN DOMINICA IV. POST EPIH:

Et ecce motus magnus factus est in mari.

Matth. 8.13.

ARGUMENTUM.

SORTES JACIUNTUR IN AUTHOREM

Tempestatis.

In Empeftas, quæ in freto Galilææ deſæ- viit, eadem nos, aut ſuppar illi identi- dem infeſtat. A. Ete- nim ſi animo obver- ſetur totus, quâ longè lateque diffun- dirur orbis hujus Oceanus, arbitrabi- mur vel eminus ſpeculantes, ibi one- rariam Romani Imperii jam decuma- nis Subſolani agitari procellis, jam frementibus Nothi impeti ſtatibus; jam heteroclitis Apogæi tumultuari diſcordiis. Luſtrabimus præ oculis na- vim Aquilæ candidæ fœdiſſimè dila- ceratam, ac convulſam, intuebimur alias in charybdes provectas, alias ad ſcopulos alliſas, alias in ſyrtribus de-

fixas. Videbimus ne longè abeamus, lembum animæ noſtræ tot procellis, quot perverſis agitari ſuggeſtionibus, tot fluctibus, quot adverſitatibus ob- rui; tot piratas, quot corporis, vel ani- mæ hoſtes perpeti; tot demum nauſtra- giis, quot periculis obnoxium exponi. Quid hic faciendum? Dicerem cum Apoſtoliſ excitandum eſſe Dominum; ſed in caſſum identi- dem precibus pul- ſatur, & ad frequentata etiam vota ob- ſurdeſcere videtur. *Ipe verò dormiebat.* Quid ago? Anchoram jacio, non hæ- ret. Titubat ipſa fiducia, dum jam in hanc, illamve partem tentationum vi abripitur; jam omni Zephyrò aspi- rantis gratiæ deſtituitur. Quid tandem conſilii? Videamus.

Narratio.

II Jonas Vates legationis munus in Niniven, propriis exoneraturus humeris, à Deo impositum; quum in Tharsis traiceret, tanta eum tempestas furenti fluctuum fremitu subsecuta est, ut ipsum unà cum comitibus in summum rerum omnium, vitæque discrimen adduxerit. In eo articulo nauæ votis conceptis, diisque in casum precibus advocatis, & mereibus, industriæ scilicet, & laboris sui fructu, demersis, ad sortes faciendas convertuntur. *Venite mittamus sortes, & sciamus, quare hoc malum sit nobis.* Exotica hæc tempestas est, non ab imiti Aquilone, sed à quopiam nostrum excitata. *Venite mittamus sortes.* Dicitur, factum, Jecerunt sortes, & cecidit fors supra Ionam. Nec abnuuit scelus Vates, sed propriâ suæ conscientiæ, ac oris confessione contestatus est, se authorem tantæ tempestatis, eamque ob rem in profunda pelagi deturbatus.

*Jonæ naufragium
Jonæ. 1. 7.*

Quum itaque nos sublimilibus, & Respublica nostra æstibus, ac procellis jactetur; cum cælum nobis sese exhibeat æneum, & tellus ferrea; quum ipsi campi, ac flumina ab effuso erubescant cruore, mittamus pariter sortes, quis tantam concitaverit tempestatem? quis in causa, quod sapiusculæ urbes, regna, provinciæ periclitentur, ut factò scrutiniò, in abyssum aquarum reum deturbemus. Et quoniam sortes ejusmodi divinatoriæ, ac consultoriæ nobis interdictæ, committamus eas sanctis Dei (quibus omnia licent,) jacent illi, & decernant.

§ I.

Tempestatis princeps Author Christus arguitur.

III. Primas teneat, qui antiquitate cæteros præcedit Origenes. Teneat ille primus aleam. Quid autem? Oculos septem alea exhibet. Et hi quem quæso denotant?

Explanet nobis Zacharias Vates: *Ecce, ait, Lapis, quem dedi coram Iesu, super lapidem unum septem oculi sunt.* Zach. 3. 9. *Ecce ego calabo sculpturam ejus ait Dominus exercituum.* Lapis hic Christum Dominum denotat, qui est Petra, & refugium Herioaceis. *Qui ceciderit super lapidem istum confringetur, super quem verò ceciderit, conteret eum;* De eodem jam olim Isaias: *Ecce ego mitto in Syon lapidem probatum, angularem, pretiosum in fundamento fundatum.* Quicumque spem suam, ac ædificium Spirituale in eo firmaverit, non habet, quod reformidet à procellis tempestatum, ac ventorum turbine; in eo enim firmabitur, & non flectetur, stabit in eo erectus, & inconcussus; tanquam domus supra firmam petram erecta. Septem oculi in hoc Lapide indicant plenam, perfectamque Christi Providentiam circa Ecclesiæ suæ fabricam erigendam, augendam, ac promovendam, quam per septem primarios aulæ suæ principes, ac præfectos exercet. Ita se ipsum explicat præfatus Vates: *Septem isti oculi Domini sunt, qui discurrunt in universam terram.* Et Author Apocalypseos id ipsum testimoniò suo illustrat dicens: *Agnus habebat oculos septem, qui sunt septem Spiritus Dei missi*

Sortes jaciuntur in Authorem tempestatis

Tribulatio Christo imputatur

Christus Lapis

Matth. 21. 44.

Oculi. 7. in lapide quid signent

Zach. 4. 10.

Apoc. 5. 6.

missi in omnem terram. Vel etiam septem oculi, septem dona Spiritus sancti sunt, sanctis suis, ac dilectis dispensata.

Orig. hom. 6
in dixerf.

IV. Sed numquid Christus Author hujus tempestatis, ac periculi? Ita sane scribit Vetusissimus ille Pater: *Tempestas non ex se orta est, sed potestati paruit imperantis ejus, qui educit ventos de thesauris suis.* Ne putetis quæso Oceanifremitem ex intimis illius redundasse visceribus, à Domino factum est istud; & illius imperio Æolus infrendit. Quod mox expressius explanat dicens: *Ingressus Dominus in naviculam fecit turbari mare, commovit ventos, concitavit fluctus. Corpore dormiebat, Divinitate verò concitavit fluctus.* idque eo fine, ut se terræ, mariisque Dominum ostenderet.

Christus
cur pedem
unum in
mari posuit

Apoc. 10. 1, 2

V. In sacra Apocalypsi legimus, sub Hieroglyphico Angeli illum adumbratum, amictum nube, & iride circa caput insignitum. Porro *facies ejus erat ut sol, & pedes ejus tanquam columna ignis, & posuit pedem suum dextrum supra mare, sinistrum autem super terram.* Facile capitis ad majestatem illius exaggerandam coisse in unum ornamenta cælorum. Aut Iridem gestasse in capite, quod Legatus, & Arbitrarius fuerit pacis; in solis plenitudine omnem gratiæ, ac sanctitatis perfectionem ostentasse; in pedibus furorem, aut zelum suum ardentissimum in conquirendis suis ovis adumbrasse. Quid verò est quod pedem unum terræ, alterum pelago infigit, nisi quod utrumque in sua ditone, ac dominio exhibeat. Ergo Dominus

ingressus naviculam commovit ventos, concitavit fluctus, turba vit pelagus, demonstrans discipulis sese non terræ duntaxat, aut in terra arboribus, & hominibus, morbis, & morti imperitare; sed etiam ad sua jussa convolare ventos, aut componere status sibi mancipatum Oceanum, ac pisces omnes; sibi quidquid in cælo, & in terra, obnoxium, ac subditum esse. Ergo quod & nos conflitemur, quod tritemis urbis, aut patriæ nostræ tempestuosus agitur seditionibus Supremo Orbis Arbitro, ac Moderatori imputandum est.

§ II.

Sors cadit supra Judam

VI. Verum ego hisce fortibus nequam acquiesco, cum Dominus & ambulando supra mare, & in captura piscium prodigiosa, aliique viis dominium in utrumque elementum comprobaverit. Et licet haud abnuam ipsius operâ, ac omnipotenti dexterâ hanc procellam excitatam; non tamen solâ mortice ipsius Bonitate, sed alicujus culpâ evenisse mihi persuadeo. At cujus?

Iterentur itaque secundo sortes, & quidem à te o beatissime Pater Ambrosi. Jactæ sunt alex. Quo effectu, aut signo? Unius oculi. Hem jam concipio, quod hic non alium designet, præterquam Iscariothem. Ita inquit ille: *Non turbatur navis, quæ Petrum habet, turbatur illa, quæ Iudam habet.* Etsi multa illi discipulorum merita navigabant, tamen adhuc eam per-

Iudas causa tempestatis, S. Amb. in c. 5. Luca

fidia Proditoris agitabat; & qui suis meritis firmi fuere, turbantur demeritis alienis, Non tangit hæc alea Petrum,

I 3

quia

quia tantæ erat fidei, & meriti, ut etiam supra pelagus, veluti supra aridam incederet. Non tangit Joannem, quia ille securus in pectore Domini conquiescit. Non tangit Andream, quoniam & ille in tabula Crucis securus, & impavidus enataret; non tangit alios Apostolos, conscientiam teste infallibili innocentissimos. Solus Judas stagnum illud ex imo vertit, miseramque naviculam procellis jam imparem ad summam desperationem adduxit, jamque eo res devenerat, ut totum Apostolorum Collegium naufragio hauriretur, nisi supplicibus aliorum discipulorum precibus motus Dominus, composuisset undas, ventorumque furores compressisset.

VII. Neque id mirum videri debet, quum multis aliis sacræ pagine locis; vel subtractam benedictionem, ob unius virulentiam toti generi; vel ob unum delictum in totam provinciam Numen Optimum, at simul justissimum observari liceat delævisse.

*Bestiis cur
benedictio
subtracta*

Condito orbe, & diversissimis creaturarum generibus repleto ostendit Altissimus multo ampliorem gratiam piscibus, quam cæteris terræ animantibus. Nam ut refert sacer Chronologus: Benedixit eis dicens: *Crescite & multiplicamini, & replete aquas maris.* Creatis autem pecudibus, ac belluis nullam omnino perhibet impertiisse benedictionis gratiam. Quæso vos, quid hoc mysterii? Cur palmam hac in parte obtinent Domini

Lucii, Percæ, Carpiones, Funduli, non item Leo, Eiephas, Cervus, & alia quadrupedia? An non merebatur eam Leo Rex animalium, cui tantum in corpore robur, tanta in robore alacritas, tantus in substrictis membris animosi spiritus dominatur vigor? An non vindicare illam potuit Elephas, quem Author naturæ, & corporis mole supra cætera extulit, & mira ingenii, ac memoriæ docilitate insignivit? Cur non equus eam appeteret, quem expeditissimum, habilissimumque efformavit ad onera subvehenda, ad pugnandum, venandum, insequendum? Cur item eam aliarum bestiarum vigor, ac virtus exorare non potuit?

Si hominem Religiosum consulam, dicet id factum, eo quod pisces non omnibus conducant; quod generent phlegma, tussim, catharrum, ne itaque noceant, ne officiant jejnantibus, benedictione sua prævenit Dominus, & salubritatem illis impertitur. Haud absona ratio, & plena solatio iis, qui sacrosanctè abstinentiam servant, non efflagitando subdole sub prætextu quopiam personato indulgentiam, aut temerè præceptum violando. Deus illis benedicit pisces, & cibis, ex iis confectis, ut sanitatem sibi polliceri queant, qui præceptis Ecclesiæ sese devotissimè subjiciunt, multò abundantius iis, qui nequiter illa violant, & licentiose sibi indulgent.

*Piscibus cur
data bene-
dictio*

Si Sapientiores naturæ investigatores audiam, asserent id ea de causa evenisse, quod omnia viventia aqua-

aquatica veneni expertia sint, & ipse araneus marinus, ipse serpens fluvialis innoxius sit fumentibus.

Anast. Sin.
in Gen.

At si audire lubet B. Anastasium Sinaitam, dicet, Privati sunt benedictione (bestiæ) quia in iis erat serpens, Eva hostis, & maledictioni obnoxius Propter unum serpentem, propter unius Draconis virus, benedictio alijs omnibus animantibus subtracta; ipsius virulentum fermentum totius generis massam hac gratia spoliavit. Quia in eis erat serpens. Ita nimirum in bestijs unius nequitia gratiarum stitit cataractas. Et quid censetis de hominibus? An minor illorum malitia? An non eadem in alios identidem redundat, gravibusque involvit infortunijs? Obstupescite, & notate casum, quotquot in Communitate licentiosius grassamini,

Peccati unius
redundat
in plures

VIII. Expugnata Jericho, & in anathema Domino consecrata, Acham unus de populo clanculum sustulit quidpiam de spolijs illius urbis, & ut dexterius falleret alios, terræ; ut potuit, infodit altissime. Quis hic sepultum scelus non ominaretur? Quis à condito intra terræ viscera toxicosibi miseret? At vigilavit ad vindictam Numen; & illico in tria millia virorum fortissimorum ex Israel desævijt, qui subito terga vertentes percussi sunt à viris urbis Hay. Audijt hæc Josoe cum principibus populi & commoti corde, proni acciderunt Domino dicentes, Heu Domine Deus, quid voluisti traducere populum istum Jordanem fluvium; ut vaderes nos in manus Amorrhæi, &

Iractia
puniti prop-
ter factum
Achan.

perderes. Vtinam ut coepimus mansisse-
mus trans Jordanem. Mi Domine Deus,
quid dicam Israellem videns hostibus suis
terga vertentem. Eheu Domine mi-
serere, & ne auferas misericordiam
tuam à nobis. Miserere populo tuo,
quem in manu potenti, & brachio
extento in omnibus mirabilibus de
Ægypto eduxisti. Miserere, quia
bonus es, & placabilis, & cum
deduxeris ad inferos, reducis. &c.
Cui Dominus: Surge cur jaces pro-
nus in terra? Peccavit Israel, & pra-
varicatus est pactum meum, tulerunt-
que de anathemate, & furati sunt,
atque mentiti, & absconderunt inter
vasa sua. Non poterit Israel stare an-
te hostes suos, eosque fugiet, quia pol-
lutus est anathemate. Non ero ultra vobis-
cum donec coneratis eum, qui hujus scete-
ris reus est. Facto itaque scrutinio
unus inventus est Acham, in glo-
riosissimo illo exercitu, qui de a-
nathemate pallium coccineum, re-
gulamque auream sustulerat, & ob
illum unicum vindicantis Numinis
manus, & ultor gladius in totius
populi caput, vitamque incubuit.

Davidis
culpa in
subditos re-
dundavit

IX. Gravius est quod Davidi
homini alias Deo carissimo, seu po-
tius populo ipsius, ob delictum, ut
alij censent non capitale evenit. E-
tenim quum per arrogantiam quam-
piam, tumidumque fastum, ex suc-
centuriati populi conceptum mul-
titudine, Numen irritasset; id de-
lictum in universi populi perniciem re-
dundavit. Quippe ad expiandam illam
Regis temeritatem septuaginta duo
hominum millia intra breve spatium
ab Angelo vastatore cæsa, ac confecta
fuere

2. Reg. 24.

Et

Et tamen hanc stragem, totam Judæam lachrimis inundantem, romphea divino imperio grassantis Nemesis, nõ intuitu numerosæ ejuspiam delinquentis multitudinis, sed solius Davidis effecit. Ob illud unicũ strata civium patentibus in vicis cadavera, ob illud tam dira in subditos pestilentia sævitum est; ob illud plures alii sternendi, nisi Rex ipse pronus, & supplex Numini procubisset.

X. Eheu eundem & nos flagellantis Numinis rigorem vix nati, immo vix concepti sensimus, quando scelus prævaricatis Proto Plasti parietis nostri, ex parte sufferre cogimur, & in communionem reatum descendere. O pomum funestissimum! ò ingratam, & cœcam mentem, quæ toti humano generi luen, mortem, & omnigenas invexit miseras, quæ vestem innocentia exuit, quæ virtutum corollas, singulariaque animæ ornamenta dilapidavit; & crudelius prope quovis alio Tyranno in nos animadvertit.

*Mahomet II
tyrannis ob
pomum de-
ceptum Ful-
gos h. 2. c. 9.*

Mahometes II. Turcarum Imperator litaturus genio suo cum tribus pueris in pomarium concesserat; in cujus ingressu pomum illi in oculos incurrit miræ pulchritudinis, quod gulæ suæ destinavit in exitu decerpendum. Sed sefellit orexim puerorum unus, & clanculum arreptum decoxit. Redux itaque cum illud sublatum vidisset, atque incassum, omnibus mordicus furtum inficiantibus, authorem inquisivisset, strinxit in furorem actus cultrum, eo animo, ut universos evulseret, quoad in authore

facinus ultus fuisset. Evenit autem ut vel pavoris indicio, vel vultus in constantiâ, vel altiore Divum monitõ ductus, reum ipsum primò apprehenderit, inque evulcerato frustra necdum digesti pomi repererit. Atque ita quantumvis mirum in modum effeferatus esset, satis in uno Furiis litatum crederet.

At vero pomum sceleris originarii, perinde ac venenum ore libatum in omnia membra à capite sese diffudit, nec satis illi erat caput vitiasse, nisi & manus pedesque, totumque corpus contagione suâ infecisset. Non satis erat Adamum multasse exilio, doloribus ac calamitatibus onerasse, nisi unâ totam posteritatem isdem malis involuisset, inque omnes noxiâ derivatione redundasset. Etsi de Authore constaret, tamen nepotibus indigestæ mortis hæreditatem, calamitatemque transmisit.

Adami peccatum omnes in fatuavit.

Sed quid frustra inflebiles elegias excurro, quum non Adami duntaxat, sed & aliorum concivium crimen itentidem in aliorum exitium, ex terminiumve proserpat. Et quos communionem quapiam confœderatos invenit; eosdem pariter affricu suo afficiat, & commaculet.

Ita S. Ambrosius evenisse autumat sacerrimis Christi discipulis. Non satis illis erat ad eripiendam è naufragio puppim, quam præsentia sua Dominus confectaverat, vel Joannis innocentia, vel Petri ardentissima charitas, vel Andreae crucis ambitio, vel in aliis aliæ doctes, quando degener Judas in transtris; & ad ream confedit.

Apostoli propter Iudam conflictantur

Quam-

Quamvis Petri fides solidaret Phaselum, quamvis Joannis virginitas carbasa rite laxaret, quamvis remos dextrè ageret charitas aliorum, Judæ tamen perfidia illum exagitabat, divexabatque.

Ergo quod & impræsentiarum tempestatibus jactemur, adversitatibus flagellemur, aurâ secundâ destituamur, unius scelere evenire potest. Ergo quod urbs nostra tot conflicteretur calamitatibus, tot obruatur procellis, tantâ prematur penuriâ, vel unius inexplebili avaritiâ, vel alterius venenati livoris fascino, vel cujuspiam ambitioni hyperbolica imputandum erit. Ergo meritò timendum Ducibus disciplinam militarem laxantibus, ne unius, alteriusvè licentiâ, alij victima cadant hostium. Timendum Summatibus modum ponere vitij ignorantibus, ne eorum flagitia grex, innocens lue-re cogatur. Timendum Patribus familias, ne fervorum; parentibus, ne filiorum; Magistris, ne discipulorum suppliciorum complices evadant.

§. III.

Sortes cadunt supra omnes.

XI. Superfederem ulteriori inquisitione, si modus sic procedendi divinæ Justitiæ canonicus, ac universalis esset, verùm cum limitatus sit, nec semper noxa unius, supplicio suo alios involvat; & Jadas ipse fautores, ac Patronos

habeat, propugnantes etiamnum illo articulo infontem, ac Deo gratum extitisse; ne innocenti tempestatem imputemus iteranda tertio alea.

Præstet id Theophilaetus cum alijs SS. Patribus, conspirent in unum, & una sortes repetant. Jactit ille, & quidem oculum bis fenarium. Quid isti signant? Non video aliud, quam totum collegium Apostolicum, omnes duodecim Discipulos: Loquatur ipse: *Permisse Dominus tempestatem oriri, ut discipuli ad tentationes exercerentur, & ut per miraculum crederent.* Erant ex discipulis alij, vel unâ omnes formandi, & effingendi ad qualvis adversitates imperterriti; ergo tempestatibus tanquam letheis fontibus immergendi. Erant alij etiamnum modicæ fidei, ergo & castigandi propter incredulitatem, & firmandi prodigio in fide. *Permisse Dominus tempestates &c.*

*Tribulatio
cur immittitur
tacet*

Theoph. h. l.

XII. Ea ipsa de causa in præsentem immittuntur cœlitus calamitates, nimirum ut & probemur, & à commissis expiemur. Immittuntur, ut nimirum probemur tanquam aurum in fornace, quatenus eo illustriores evadamus. Immittuntur ut per patientiam curramus ad propositum nobis bravium æternæ retributionis, maximus enim promerendi titulus patientia est. Ubi autem patientia, si fortuna ubique, si prosperè cuncta eveniant. Immittuntur quatenus pœnæ periculum quodpiam faciamus, ne pereamus; sed præliba-

*Tribulatio
parit pro-
bat ionem*

tione cuiuspiã acerbi, declinaremur acerbissima, & gustata miseria tēporali, non absorberemur æternã. Immittuntur quatenus ad Deum per orationes ferventius nos recipiamus, & cum SS. Apostolis invocemus: *Domine salva nos perimus*. Actum est de nobis, nisi tu Castor salutis exortus fueris. *Tu dominaris potestati maris, motum autem fluctuum ejus tu mitigas*. Ad tuum nutum conjurati veniunt ad classica ventii, minasque ponunt. In te tanquam cardine salutis nostræ janua vertitur; nisi tu manum opitulatricem extenderis, conelamatum est: *Domine salva nos perimus*.

Psal. 58. v.
30.

*Tribulatio
in poenam
permissa*

XIII. Immittuntur ut plurimum tempestates istæ, in ultionem scelerum nostrorum. Istud est quod Orcum aperuit, cœlum referavit. Furias in orbem terrarum immisit. Ab hoc prœlia, funera civium, provinciarum vastitas, Rerumpublicarum interitus sua duxere cunabula. Ab eodem mœror, luctus, lethumque cum damnorum immensa Iliade suam derivarunt genealogiam. Istud Lachesi falcem confecit, Marti hastam aptavit, Mercurio fraudem insinuat, Mamonomam divinibus, Venerem libidinosis, Asmodem nuptis conciliat. Vicia nostra fluctus decumanos, & vibrantes Cauros, & furentes Aquilones procreant; in aerem pestem, atque incendium; in agros uredinem; in herbas toxica distillant. Inde fulminat æther, nubes sonitu, & incendio crepant, aeret tellus, diluvium effundunt cœlestes catadupa. Hæc verò tantopere inter se confœderata sunt, ut nondum prodeunte ex utero degenerare

sobole, jam parentem doloribus immensis, & parturitionis veluti equuleo conficiant. Ita enim Psaltes purpuratus: *Concepit dolorem & peperit iniquitatem*. Embrio ille informis, quem perversa voluntas intimo sinu alit, dolor est, non speratæ latitiæ fructus. Primogenita quasi ærumna est ante malitiam. *Concepit dolorem & peperit iniquitatem*. Nos itaque nos ipsi calamitatem nostrarum authores sumus, nos tempestatem in capita nostra concitamus. Fluctus quicumque nos imperunt, ex intimo cordis fundo redundant.

Psal. 7. 35.

XIV. Feruntur arbores sortem suam miseratæ coegisse consilium, indagaturæ quidnam factu opus esset, ne tot ex ipsis mutilarentur, vel omnino capite minuerentur. Perimus ingemuere altum prope singulæ, nisi secures ex manibus mortalium ereptum imus. Quin & præstat interire, quam indies videre acinacem cervici appositam, quam hic quercum, ibi pinum, alibi Cedrum sorores nostras multo carissimas intueri repetitis ictibus, & vulneribus prostratas, & mox in pyram actas, aut prorsus in cineres redactas. Quid enim juvat medullas impinguare, brevi in pabulum Vulcano celluras? Aut quid conducit cristas attollere, in modico forfice perquam aspera radendas? Quid brachia laxare, hac vel proxima luce mutilanda? Adeste itaque consilio Senatores, ne omnino & animis cadamus, & corporibus. Audit hæc, diuturna indurata patientia quercus, & ut finem lamentis dedere, reposuit. Usquequo nec quicquam profuturis æthera boatibus repletis?

*fabula de
arboribus*

Usque

Ulsquequo forti vestra indolere non cessabit; Ulsquequo in secures fulmina cadere nitimini, vix in pilo nobis obfuturas, nisi manubrium eis suffecerimus. Hoc unum serio precaveamus, & salvæ erimus.

*Tribulatio
num casum
homo ipse*

Haud absimiles sumus stipitibus istis, in thienos, ac lamenta effundimur, contra acinaces detonamus, quas tamen culpæ nostris acimus, & quibus prope indies manubria sufficimus. Neque enim, ut innui, ex aliis fontibus promanant adversitatum tempestates, quam ex culpa. Christianorum fortunam non tam atterunt barbarorum vires, quam mandatorum Domini contemptus. Nostris sceleribus Osmanici invicti sunt, nostris flagitiis invalescit Orcus, nostris offensis acceleramus funera. Et hic sensus Sanctorum, hoc ipsius experientia prope quotidiana suffragium.

XV. Prospiciebat Regina Esther sibi, ac toti populo incumbere lævissimam tempestatem, fortunam mutatam, regem suspiciosum, gratiam imminutam, æmulum potentem, mandatum contra suum populum latum, suum statum in novacula acie constitutum. Quid hic illa? An forsitan lamentari cœpit, quod Assuerus tam leviter crederet, & à semel concepta sententia se dimoveri non sineret. An fortè, quia Aman eum dementasset, & astuta malignitas plus valeat, quam candida innocentia. Et quot non sunt, qui dixissent; ille nebulo mihi hoc fecit, vide quomodo sese in gratiam insinuaverit Principis. Ille meus vicinus hanc offam mihi intrivit, Deus

illi rependat. O Deus quomodo potes tantam intueri injuriam, & dissimulare? Quomodo potes cernere tot oppressiones innocentum, nec eas castigare? nullam harum ineptiarum illa cogitavit, nullam nugarum protulit sancta illa Regina, sed suæ catastrophes solam, & unicam causam censuit esse peccata, justissimam iram Dei invocantia. *Peccavimus in conspectu tuo, & idcirco tradidisti nos in manus inimicorum nostrorum.*

*Esth. 14.
v. 6.*

XVI. Fratres Josephi rati rem serio agi ab eodem, & comicum illum actum ex prologo carceris funestiorum epilogum sortiturum, eruditi magistrâ tribulatione ingenuè scelus suum in illum commissum causam suæ calamitatis professi sunt: *Merito hæc patimur, quia peccavimus in fratrem nostrum.* Vigilavit Dominus super militiam nostram, & adduxit eam super nos

Gen. 42.

XVII. Quid multa impius, & Ethnicus Rex Authiochus ob infaustum nuntium graviore oppressus tristitia, omnique destitutus inter dolores solatio, in tanta caligine turbati animi, desperatique agnovit flagellum id esse criminum suorum & exclamavit: *Nunc vero reminiscor malorum qua feci in Jerusalem.*

Credo facile si quispiam in angoribus suis examinaret conscientiam suam coram Deo, & delicta juventæ recoleret, quam nequiter illos annos impenderit, quales habuerit conversationes, quomodo edomuerit linguam, infrœnaverit oculos, quam pudicus fuerit corde, castus aspectu, dicturum cum eodem: Nunc remi-

niscor malorum, quæ feci in juventute mea: Si mercator alter examinaret digitos suos, libram suam in sua infirmitate, quam rectus & justus fuerit, forsitan cum eodem ingeminaret: Merito hæc patimur. Nunc reminiscor malorum quæ feci Si quis alter vitæ suæ rationes discuteret, isdem concinnet: Merito hæc patior &c. Nunc reminiscor &c.

Quocirca si fors sinistra incubuerit, si stringat egestas, si aliæ ingruent

miseriæ, non proximo, non elementis, non forti, sed nobis imputemus. Nostrorum flagitiorum hæc clientela est, & jurata prope pedissequa. Et si inter tot infortunia cervicem surrigente molimur; si prosperioribus favoribus ad portum beatitatis provehi gestimus, Si quæ culpa in nobis est, eam prænitentiæ sinceræ novacula rescindamus, & malatiam, ac prosperitatem remigraturam confidamus.

Amen.

CONCIO X.

IN DOMINICA V. POST EPIPH.

Domine nonne bonum semen seminasti in agro tuo, unde ergo habet Zizania? Matth. 13.

ARGUMENTUM.

Campi Politici zizaniis horridi lustrantur.

In naturalis duntaxat ager, sed & mysticus, ac politicus multiplex, ac diversicolor est. A. Unus æque, ac alter jam fuliginem præfert, jam livorem imitatur, jam in ruborem diffunditur, jam in candorem exporrigitur. In campo mundi elementari feritur triticum, spelta, avena, oriza &c. in Politico si sanguine purpurasc, securibus, acinacibus, soleis, sagittis, cornibus horrescit; si Cæruleus sit, libros, calamos, epomides, sphaeras exhibet; si Nivens

*Charaneur
in Chatal.
gloria muni-
ai*

annulis, fertis, tæniis niter; si Fuscus, rotis, ligonibus, uncis emicat, Summates enim orbem stemmatum condere molientes, ad eos sese campos reflectebant, in quibus auream quis fibulam emeritus esset. Et ita si fortè in pulvere scholastico inclaruit, stemma eidem in campo cæruleo conferebant, vel quod hyacinthinis Superum tentoriis contèplandis deditu observarent, vel etiã quod lividas manus, si nõ tergum identidem domum retulisset.

Rursus si alter in campo Martio natales illustriores merebatur, imagines illi, magnanimitatis ipsius indi-